

A E R I E

MARIA DAHVANA HEADLEYOVÁ

COOL
BOO JAZZ

Aerie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Maria Dahvana Headleyová

Aerie – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

A E R I E

A E R I E

MARIA DAHVANA HEADLEYOVÁ

COO
BOO

Přeložila Alžběta Kalinová

Věnováno Jasperovi, Rowenovi, Hazel a Anne,
kteří jsou na tuhle knížku sice pořád ještě moc malí,
ale rozhodně jsou pravými vzduchoplavci.
(((&! &! &!)))

PROLOG

Naslouchám zpěvu. Slyším, jak se zpívá o všem a všude. V našem domě. Ve světě venku za dveřmi našeho domu. Naslouchám ptákům, větru i stromům. Slyším proudění elektřiny v kabelech i vody v trubkách. Slyším kroky na schodech, slyším venku praskat led, slyším, jak někdo něco krájí v kuchyni. Svět je neustále plný zvuků, a i když nic neříkám, stejně nejsem zticha. Slyším, jak mi tluče srdce, a úplně slyším tu propast mezi mnou a všemi ostatními v tomhle světě, protože vůbec nikdo vůbec nikde neumí zpívat tak jako já. Zdá se, že jsem jediná, kdo má takový hlas, a jediná, kdo zná takovou píseň.

Tak ze všech sil poslouchám a čekám, jestli jednoho dne zaslechnu stejný hlas, jaký mám já, jestli zaslechnu tóny, které znám jen já.

Ale jestli tam venku je ještě někdo jako já, pak jsem ho dosud nezaslechl. Můj hlas je jako hudební nástroj, který má hrát v orchestru, ale místo toho hraje sólo, hraje repertoár

skladeb, které ještě nikdo nestačil složit. Podobně by se nejspíš cítil vynálezce nového hudebního nástroje, který jediný by věděl, jak se na něj hraje.

Možná to zní jako velká legrace, ale...

Podobně by se nejspíš cítil pták, který by věděl, že zůstal posledním svého druhu.

Tak poslouchám.

Poslouchám.

Poslouchám.

KAPITOLA 1

{AZA}

Dobry večer, rezidence rodiny Boylových. Je půl dvanácté v noci, večer před sedmnáctými narozeninami vaší nejstarší dcery, která se právě jako bludný stín krade domem směrem k zadnímu vchodu.

Jak moc jsem toužila zazpívat nějakou tichou, ale účinnou verzi slova *neviditelný* a/nebo *teleportovat*? Moc. Jenže žádná taková píseň bohužel neexistuje.

Venku čekalo jen kolo a zimní plískanice. Jak typické, že jsem se rozhodla vydat se ven právě za takového počasí.

Navrstvila jsem na sebe spoustu nesourodého oblečení, takže jsem byla nabalená jako sněhulák. Musela jsem vypadat asi jako nějaký malý dřevorubec, na kterém je všechno špatně. A přes to všechno jsem si ještě přehodila pláštěnku. Kdyby to byla filmová verze *Fiktivního života Azy Ray*, možná bych na sobě měla třeba... vlastně ani nevím. Možná nějaké šaty?

Ale růžová mi nikdy neslušela. Daleko pravděpodobnější je, že spíš než nějaké nadýchané plesovky bych si oblékla lacláče.

Přesto jsem si už zase nebyla jistá svým výběrem. Jako pokaždé o narozeninách. Neměla bych být někdo jiný? Neměla bych se o to aspoň pokusit? Neměla by existovat nějaká Aza, která by vypadala trochu víc jako fešanda než jako kapitánka?

Dřív mě podobné myšlenky přepadaly, když jsem se pokoušela vyhnout počítání zbývajících dnů mého života. Ale teď? Teď se z toho stal můj denní chleba.

Obecně vzato nepatřím mezi holky, které se parádí, dokonce ani když jde o nějakou slavnostní příležitost. Narodila jsem se jako exot a tím také zůstávám. Ze tří čtvrtin pirátka, z jedné mimozemšťan.

Každopádně jsem se navlékla do všech možných vrstev včetně té hlavní, která nepatří tak úplně mezi oblečení, ale v podstatě to určitý druh obleku je.

Myslím tu kombinézu. Ochranou kůži, kterou jsem tehdy ukradla ze vzdušné lodi. Tu, která kryje mé magonijské tělo.

Slyšíte dobře. Magonijské.

Že vám to zní tak trochu jako z jiného světa? Nezbyvá mi než zatleskat všem soutěžícím, kteří se toho dovtípili! Vyhráváte mimozemšťana bona fide. Nebo možná ne bona fide, ale mala fide. Ano, tak to bude. Ačkoli to spojení nikdy nikdo nepoužívá, což mě zaráží, protože je užitečné.

Díky té ochranné kůži vůbec nevypadám jako já. To sice už od loňského roku ani nejde, ale takhle jsem si podobná ještě mnohem míň. Díky té kůži vypadám jako někdo úplně jiný.

Samozřejmě nesmím zapomenout na to, že vlastně vůbec nejsem člověk.

Aza Ray Boylová zemřela už před rokem, a já jsem přesto ještě tady, pořád naživu.

Azu Ray Quelovou znají jen v království Magonie. Tam jsem

se narodila, vysoko v oblacích, kde se vytváří počasí a kde zpívají bouřkové velryby.

Jsem taky Beth Marchonová – tady na zemi, pod maskou té ochranné kůže.

A proč? Kvůli mojí rodině. Proč? Kvůli osudu. Proč? Kvůli všem myslitelným a taky pár nemyslitelným důvodům.

I moje staré tělo bylo jako tohle. Padělek. Kopie někoho jiného. Převlek, který měl skrýt, kým jsem ve skutečnosti.

Ale bez ohledu na to všechno bylo to tělo po celých šestnáct let moje.

Umíralo už od chvíle, co jsem přišla na zemi. Po tom věčném kašláním, dušením se, pocitu, že se topím, že před sebou mám neustále poslední stránku knihy, po tom se mi nestýská. Ale stýská se mi po tom pocitu, když se podíváte do zrcadla a poznáváte v něm svůj obraz.

Pořád ještě se mi stýská po době, kdy jsem byla Azou Ray Boylovou, ačkoli ta měla každý den smrt na jazyku.

Jenže její tělesná schránka už je pryč. A pokud chci zůstat na zemi, musím být Beth.

Po pravdě řečeno na tom, v čí kůži se skrývám, vlastně vůbec nezáleží. To, jaká jsem, určuje moje duše. A zpravidla se to má tak, že věci, které všichni kolem považují za důležité, jsou mi ukradené. Je mi skoro sedmnáct a pod tou pláštěnkou se neschovává žádná královna maturitního plesu. A kdyby přece jen ano?

Tak bych ji musela vykopnout.

Takhle jsem se narodila. Bez ohledu na to, jak vypadám, pocházím z Magonie. A od té doby, co jsem z ní uprchla, mi to působí jisté nepředvídatelné problémy.

V němčině, kde jinde, existuje slovo, které popisuje, jak se

cítí ptáci v klecích, když nastane čas migrace. Cítí úzkost, neklid, paniku z toho, že vědí, že by měli letět taky.

Zugunruhe. No a já? Já trpím *maximální* a neustálou *Zugunruhe*. Mám pocit, jako bych tloukla křídly o strop klece ve snaze vylétnout konečně za sluncem. Loni se tohoto dne po obloze linula polární záře, hvězdy jiskřily a přede mnou se rozkládal celý vesmír v celé své nepopsatelné kráse.

Minulé narozeniny jsem slavila jako Magoňanka. Jako vyvolená. Jako kapitánčina dcera.

Ty letošní oslavím jako falešná studentka, která přijela na výměnný pobyt ze skutečného města. A jenom tím, že se potichu vytratím z domu, ve kterém žiju.

Tahle noc má být úplně obyčejná. Své narozeniny totiž nemůžu slavit veřejně, protože to byly narozeniny Azy Ray Boylové, ne Beth Marchonové.

Na chodbě ve škole visí dokonce obrázek dívky, kterou jsem bývala. Hned na nástěnce u vchodu je destička s daty mého/jejího narození a úmrtí.

Datum MÉHO úmrtí.

Neexistuje snad nic, okolo čeho by člověk procházel každé ráno radši. Až na to, že by šel radši kolem čehokoli jiného. Moje situace je tak šílená, až by si jeden myslel, že jde jen o výmysl nějakého blázna, kdyby ovšem nešla tak jednoduše potvrdit.

Mám ji přímo před očima. Ji mám přímo před očima.

Zírá na mě. Zírá na mě ze zrcadla každé ráno. A pak znovu z té destičky ve škole. Dnes mám narozeniny. Přesně jak se to píše na té plaketě.

Ale nejsou to *moje* narozeniny.

Je to výročí mé smrti.

Až na to, že jsem na tisíc procent naživu.

Uběhl přesně rok ode dne, kdy jsem se probudila na lodi v oblacích, kde jsem zjistila, že nejsem člověk, ale že patřím k bytostem žijícím vysoko na nebesích.

Uběhl přesně rok ode dne, kdy jsem zjistila, že mám v prsou dvířka. Slyšíte dobře, skutečná dvířka. A za nimi místo, kde má sídlit můj ptáček, můj kanvr, Milekt, spolu s písní mého určeného partnera, Dáie.

Oba dva mě zradili.

Rok od té doby, co jsem zjistila, že moje matka Zal chtěla využít síly mé písně k tomu, aby přetvořila pevninu ve vodu a zaplavila celou zemi, kterou toužila zničit ve jménu Magoňanů hladovějících vinou lidí, kteří o jejich existenci ani nevěděli.

Všechno ve jménu pomsty.

Bylo by se jí to i povedlo. Od toho, abych zvedla hladinu oceánů, způsobila masivní tání ledovců a zhroucení celého environmentálního systému, mě dělily jen vteřiny. Byl by to konec světa, jak ho známe. Ale k tomu nedošlo.

Přesně před rokem mě totiž Jason zachránil před tím, aby se ze mě stala zrůda. Zrůda, jakou ze mě chtěla udělat matka. Rok od doby, kdy Zal spolu s mým magonijským *zaslíbeným* odvezli až do hlavního města Magonie, kde je uvěznil.

Jestli mám pocit, že od té doby uběhl už rok?

Ani trochu. Mám pocit, jako by se to stalo teprve včera. Jenže kdepak. Seběhlo se to už před skoro tři sta šedesáti pěti včerejšky.

Bývala jsem Azou Ray, ale dnes jsem někým jiným. Což je pravda doslova i přeneseně.

A všechny moje znalosti o různých drobnostech, jako třeba o *těhle planetě* nebo o životě na ní obecně, se ukázaly jako výrazně nedostačující.

Ta destička ve škole tohle všechno v podstatě shrnuje, ovšem jen příliš ve zkratce. Abych kolem ní dokázala projít, musím pokaždé zavřít oči a orientovat se jen po sluchu, každičký den.

Plížila jsem se temnou kuchyní.

Najednou se rozsvítilo světlo. Zamžourala jsem do něj. Přistihli mě.

U kuchyňského ostrůvku stála moje sestra Eli. Na nohách měla návleky a usrkávala nějaký zelený koktejl, přestože byla skoro půlnoc. Zvedla jedno obočí, jako by chtěla říct: *O tom si můžeš nechat leda tak zdát, Azo Ray, přes hlídku se nedostaneš.* Mít za sestru Eli je občas jako mít kolem domu vykopaný vodní příkop. Když je doma, nic jí neunikne. Nikdy. Trvalo roky, než mi došlo, že moje sestra všechno ví, všechno vidí a je všude.

To není úplně špatné, když se ovšem zrovna nepokoušíte tajně proklouznout ven. Ale pokud to je ten případ, pak to zas až tak...

„Bojíš se snad, že se o půlnoci proměníš v dýni?“ zeptala se mě. „Proto se snažíš vypadnout z domu před narozeninami, nebo je to jenom zvláštní náhoda?“

„Spíš se bojím, že se zase proměním v Popelku,“ odušila jsem. „Dýni jsem nikdy nebyla.“

„Popelka se chtěla stát princovou ženou a nosit skleněné střevíčky na vysokých podpatcích. Očividně jsi tu pohádku už nějakou dobu nečetla. Tys nikdy nebyla Popelka. Pokud ovšem někde na světě neexistuje nějaká verze Popelky s mozkiem maniaka, která nosí...“

S těmi slovy se podívala na moje po kolena vysoké sněhule s kožešinovým lemem, které jsem si koupila na jednom bleším trhu – přiznávám se.

„... něco takového, ať už je to cokoli, a s žádnými princí nemá nic společného.“

„Možná se jenom snažím proklouznout na rande,“ vzdala jsem to. „S krásným neznámým.“

„Fuj,“ otřepala se. „Na rande, Azo? To jako vážně?“

„To jako vážně,“ ušklíbla jsem se.

„Nejsi tak nenápadná, jako bych byla já,“ poznamenala Eli.

„Nikdo není tak nenápadný, jako bys byla ty,“ připomněla jsem jí.

„To je pravda,“ odměnila mě úsměvem, který říkal, že o ní skutečně nevím úplně všechno. Pokud Eli někdy dostane chuť začít řídit, upřímně nevím, jestli bude někdo dost bystrý na to, aby si toho všiml. Člověk na její tváři nic nepozná. Snad jen zelený koktejl.

Stála hned vedle terária. Pár máminých laboratorních myšek přijelo na víkend, protože laboratorní technik si vzal volno. V podstatě jen nadšeně lítají po svém království a na střídačku skáčou do umělého rybníčku, kde zadržují dech zhruba hodinu. Zpočátku nám to rvalo srdce. Dřív vypadaly, jako by se topily. Ale teď vypadají dost úžasně. Malé podvodní myšky.

Experimenty poslední dobou vycházejí líp. Dřív myšky předčasně umíraly.

Ale tihle spokojení hlodavci jsou výsledkem toho, že moje máma to odmítla vzdát. Odmítla to vzdát s dcerou, o které jí řekli, že se nedožije ani prvních narozenin.

Když jsem byla malá, nemohla jsem dýchat, takže se moje máma, vědkyně, rozhodla najít způsoby, jak z dýchání udělat méně podstatnou činnost.

Pozorovala jsem jeden zvlášť dokonalejší stah myšího srdečního svalu a zamyslela se, jestli ho budu v budoucnu potřebovat.

Moje ochranná kůže je koneckonců jen kůže a já jsem stále ještě na světě jen díky séru, které koluje v žilách těm hlodavcům.

Strašně mi přirostli k srdci.

Eli mi poslala po kuchyňském ostrůvku balíček.

„Jelikož to vypadá, že odsud odejdeš dřív, než udeří půlnoc, kdy jsem ti tohle chtěla dát, předám ti narozeninový dárek teď,“ oznámila mi a odkašlala si.

„Nejlepší narozeninový dárek na světě.“

Asi tak pět vteřin jsme na sebe se sestrou zíraly přes kuchyňský ostrůvek a brečely jak želvy, jako bychom to ani nebyly my. Ale potom, jelikož jsme to byly my, jsme se sebraly.

Roztrhla jsem balicí papír, otevřela krabici a vytáhla z ní něco koženého. A taky s kožešinovým lemem. A taky se zipy?

Pak jsem se rozbřečela znovu, protože mi Eli dala leteckou kombinézu. Starou, takovou, jakou nosili vojenští piloti. Klasickou. Hádám, že takové se používaly během druhé světové války. Skvěle se hodila k mým botám.

Když jsem rozpačitě zvedla uplakané oči, Eli se na mě usmívala jako snad ještě nikdy. „Je elektrická!“ uchichtla se.

Pak zapnula nějaký spínač, který aktivoval všité baterie. Ta kombinéza byla vyhřívaná. Dostala mě. Tentokrát se vážně překonala.

„Tak si ji zkus,“ vybídla mě a hned mi ji rozepnula. Na chvíli jsem se bála obléknout leteckou uniformu. Co kdyby mě někdo najednou vytáhl zas až do nebe? Přišlo mi to jako pokoušet osud.

Ale pak mě to přešlo. Byla příliš úžasná na to, abych si lámala hlavu s osudem.

Vysvlékla jsem se ze svých vrstev oblečení, vlezla do ní a za-

pnula ji. Měla snad milion kapsiček. Byla daleko, DALEKO lepší než klasické kombinézy. Daleko lepší než nějaký dřevorubec v pláštěnce. Daleko lepší než cokoli, co jsem kdy měla.

„Padne ti naprosto dokonale,“ řekla Eli.

„Ale já neumím létat.“

Šlehla po mně svým klasickým pohledem.

„Ne s letadlem.“ Je toho tolik, co si nemusíme říkat. Eli ví všechno o vzdušných korábech i o Magonii. Ví i o rostrátech, napůl ptácích, napůl lidech, magonijských otrocích, z nichž někteří patřili mezi mé přátele.

Ví o mé matce. Ví o tom, kým podle nich mám být. A dala mi leteckou kombinézu.

„Představuje pět měsíců, během kterých jsem hlídala blinkající batolata. Tak ať stojí za to,“ usmála se.

Na jedné z kapes byla zlatou nití vyšitá nějaká slova a kolem nich stříbrné hvězdy.

„Nemohla jsem tam vyšít tvoje jméno, to dá rozum.“

„Carpe omnia,“ přečetla jsem.

Ne carpe diem. Ne *Užívej dne*.

Ne. Psalo se tam *Užívej všeho*.

To беру.

Pak jsem sestru popadla a objala tak pevně, až zalapala po dechu. Pustila jsem ji.

„Vždyť to nic není,“ řekla a popotáhla si návleky na lýtkách.

„Vždyť to nic není,“ řekla jsem a popotáhla za spoustu zipů na kapsách.

„Ale poslouchej,“ pokračovala dál, „něco se stalo. Musím ti o tom říct.“

„Co?“

„Julie mi řekla, že měla pocit, že tě dnes viděla ve škole.“

Chvíli jsem čekala. „No a? Taky jsem tam byla.“

„Ale ne tebe. *Tebe* tebe. Tvoje staré já. Azu.“

Na vteřinu jsme obě ztichly. Věděla jsem, na co myslí, protože jsem myslela na to samé.

Heyward.

Dívka, kterou jsem ne zrovna povedeně nahradila. Ta, kterou unesli do Magonie, když mě ukryli dole na zemi. Eliina biologická sestra.

„Prý stála přes silnici naproti tělocvičně a dívala se na ni,“ dodala Eli. „Julie myslela, že vidí ducha. Spletla se, vid? Jinak to přece není možné, ne?“

„Muselo se jí to jenom zdát,“ souhlasila jsem.

„Měla bych o tom říct mámě a tátovi?“ zeptala se Eli.

Zavrtěla jsem hlavou. „Kdyby tady dole opravdu byla, věděly bychom o tom.“

Cítila bych to skrze Carua, svého ptáka srdce. Aspoň tím jsem si byla jistá.

„A neříkej to ani Jasonovi. Nechci ho vyplašit. Postarám se o to, platí?“

Eli přikývla, ale jejím mlčením jsem si nebyla úplně jistá. Pak jsem vyběhla ze dveří a celou cestu přesvědčovala samu sebe, že se nic zlého nestane.

Vždyť mě čekaly moje narozeniny – a na moje narozeniny se nemůže nic zlého stát, vůbec nic.

Hnala jsem se na kole skrz déšť se sněhem a předstírala, že jsem na vzdušné lodi, že se umím o všechny, na kterých mi záleží, postarat jen jediným výdechem a tónem. Snažila jsem se předstírat, že je to všechno jednoduché, že jediné, co chci, je tenhle život, že nic jiného na mě ani nečeká.

Ale věděla jsem své.

Nejdřív mě napadlo vejít k Jasonovi normálně dveřmi, pak jsem se ale rozhodla pro romantické gesto a začala šplhat k oknu jeho pokoje po okapu. V půli cesty jsem měla už úplně promrzlé prsty a sedřené koleno, ale jakmile se jednou rozhodnete vylézt k někomu do okna po okapu, nesmíte couvnout, jinak byste umřeli hanbou.

Během šplhání na mě útočily dost detailní vize toho, jak se mnou celý okap utrhne a spadne a celé to dopadne jako tehdy, když jsme se s Jasonem rozhodli vzlétnout ze střechy garáže. Kdyby někdo, kdo umí ovládat živly, spadl z okapu a zlomil si kotník, byla by to nejen ostuda, ale i pořádný trapas.

Když jsem konečně vylezla až k Jasonovu oknu, zarazila jsem se. Viděla jsem, jak uvnitř spí. Vidět ho spícího se mi skoro nikdy nepoštěstí, protože Jason trpí nespavostí. Zvlášť od loňského roku, kdy mě unesli.

Takže mě to docela vykolejilo. Vůbec jsem mu nechtěla přerušovat sny.

Chtěla jsem, aby spal klidně dál, aby byl úplně v klidu, aby se nemusel strachovat, aby mu nic z toho, co dělám, nedělalo starosti.

Jenže všechno, co provádím, mu starosti dělá. Jeho oči jsou neustále soustředěné, jako by mu hlavou pořád běžely výpočty nějakých statistik nebo jako by psal nějaký nekonečný seznam nebo počítal nějakou pravděpodobnost ani nevím čeho.

Občas se mnou *není*, ani když se mnou je. Což bude zčásti nejspíš i moje vina. Možná že já nejsem s ním.

Vyvolená, tak mi říkali. No, možná ne tak úplně přesně, ale mysleli to tak. Znělo to jako lákavá pitomost. Jako milion let mýtů. To už člověka dokáže přesvědčit, aby v něco věřil, třeba v to, že má svůj Osud.

Ale co se stane, když se vyvolená rozhodne podle vlastní vůle? Co se stane, když svůj osud odmítne?

Podívala jsem se na Jasona. Jsem *jeho* vyvolená. A on můj vyvolený.

Jeho obličej zůstával ostře řezaný i ve spánku, tvář pod lícními kostmi se topila ve stínech, nos měl možná o něco větší, než se patří, a taky poněkud křivější, vzhledem k tomu, že si ho už čtyřikrát zlomil.

Pokaždé jsem byla u toho. A třikrát jsem za to mohla. (Co na to říct? Chybička se vloudila.) Podívala jsem se na jeho příliš dlouhé řasy. Ty byly tou jedinou částí jeho těla, která jako by stále ještě patřila dítěti. Zním každé znamínko na jeho kůži. Zním vše, s čím se narodil, i každý šrám, ke kterému od té doby přišel.

Zním Jasona Kerwina stejně dobře jako samu sebe. Možná i líp, když vezmu v potaz, co se seběhlo. On na rozdíl ode mě vypadal stejně jako vždycky. Nezaajatým pozorovatelům by se možná dokonce zdálo, že vypadá ještě líp.

Čas letí. A někteří lidé rostou do krásy. Jiní zas docela změni tělesnou schránku.

Ale Jason? Bez ohledu na to, jak vypadá, je duší aligátor. Ten samý, co vrazil na mou oslavu pátých narozenin v krokodýlím kostýmu a s dlouhým šupinatým ocasem.

A teď, o dvanáct let později...

Je tady.

Já jsem tady.

My jsme tady.

Vsunula jsem prsty pod okenní rám a nadzvedla ho.

KAPITOLA 2

{JASON}

Probudil mě hluk, který dělal někdo, kdo se snažil nebýt slyšet. Okno do mého pokoje se otevřelo a tiše zavržalo. Už jsem se natahoval po teleskopu, který mám pokaždé vedle postele (teleskop, Kerwine, to myslíš vážně?!), když vtom...

Moje holka (dobře, uznávám, že mi to zní pořád nemožně, že to zní jako daleko víc, než jsem si kdy mohl zasloužit v jakémkoli vesmíru, který není jen dílem science fiction) se skutálela na podlahu jako pytel kostí. Podařilo se jí vyšplhat se po okapu, uprostřed prosince. Ne každý jen tak vyleze dvě patra.

Samozřejmě že Aza Ray není každý.

Aza Ray je jen *jedna*.

Ani jsem necekl, protože za a) se mě snažila překvapit a za b) pokaždé když se na ni podívám, mám chuť ji chytit a už nikdy nepustit.

Tak to je, když někoho jednou ztratíte. Pak už nikdy nemáte pocit stoprocentní jistoty. Má to navíc ještě jeden háček. Tím někým je v mém případě holka, která neustále utíká, co

jí nohy stačí. A ne nutně jen pryč ode mě, ale třeba devíti různými směry najednou, z nichž tři vedou přímo do oblak. To v člověku vzbudí úzkostmi.

Když se za ní okno zavřelo a přiskříplo jí na parapetu nohu, kterou z něj zapomněla sundat, barvitě zanávala, ale to je normální. Byla to prostě Aza – její superšpionská verze. No fakt, broukala si hudbu z filmu *Růžový panter*. V tom si nemůže pomoci – když triumfuje, je potom vždycky upovídána.

Předstíral jsem, že dál tvrdě spím, abych jí dopřál potěšení z toho, že se jí podařilo se ke mně nepozorovaně přikrást.

Ne že bych ve skutečnosti vůbec někdy spal. Dokázal by to vůbec někdo?

Představte si, že vaše holka umí vyzvednout vodu z rybníka a ve vzduchu ji přetvořit v kameny. Představte si, jak zazpívá a její píseň roztaví chodník na asfaltové jezero. A pak si představte, že to jezero je bezedné. Představte si tuhle fascinující mysl, která není z tohoto světa, tuhle holku, která mi jakoby nic vypráví o stříbrných chapadlech sápadících se z mraků, která mi zpívá části magonijských písní, která mi jednou z deště vytvořila něco leskle šedozeleného. Nebyl to ani drahokam, ani nic jiného, co bych kdy viděl. A když jsem se jí zeptal, co to je, jen pokrčila rameny a řekla: „Jen takovej menší meteorit, bla bla bla.“

Teď si představte, že ji *milujete*.

Představte si, že ji ztratíte.

Všichni si mysleli, že zemřela. Všichni kromě mě. Někdo jako Aza nemohl umřít.

Měl jsem pravdu, jak se nakonec ukázalo. Nezemřela. Stala se, vlastně celou dobu byla někým jiným. Někým *vic*.

A teď si představte, že zrovna vy jste tím klukem, který musí

brát v potaz, že ji může klidně znovu ztratit, že mu zmizí do světa na nebesích.

Nepatrně jsem pootevřel oči. Sledoval jsem, jak se Aza po špičkách krade mým pokojem. Sundala si čepici, pohodila vlasy a pokusila se tiše rozepnout tu divnou věc, co měla na sobě. Současně se snažila skopnout z nohou boty, takže nakonec zas málem spadla. Se svým novým tělem to ještě moc neumí. Pořád ještě si na něj nezvykla.

„Sakra,“ zaklela a sehnula se ke mně. Kombinézu měla napůl svlečenou a vlasy jí na hlavě stály. „Teď už jsi snad úplně vzhůru, ne?“

Rozesmál jsem se. „A kdy naposled jsem podle tebe nebyl úplně vzhůru?“

„Třeba tehdy před pěti lety, kdy jsi prospal celou noc.“

„Výjimka.“

Dotkla se mě ledovou rukou. Zjevně si hrála s myšlenkou, že by mi ji vrazila do podpaží, tak jsem ji popadl, stáhl do postele pod deku a pořádně ji zachumlal.

Držel jsem ji v náručí a díval se jí přímo do tváře. V koutcích úst jí škubalo.

„Uvědomuješ si, žes mohla klidně použít dveře?“ Rozmrzelost z toho, že se vydala sama v noci ven, navíc za bouře, aniž by ji někdo hlídal, aniž by někdo vůbec tušil, kde je, jsem nedal najevo.

Aza totiž nikdy nejedná podle pravidel. Když se ji snažím přimět být jen k základním věcem, pokaždé je naschvál poruší o to víc. Z bouří jsem nervózní. Pokaždé když nebe zčerná, mám strach, že to je poslední den tohoto Azina života a první den něčeho mnohem horšího.

„Mámy stejně vědí, že tady přespáváš.“

„Magoňané vchodové dveře zásadně nepoužívají,“ odvětila a přitiskla mi zmrzlý nos ke krku. „Ale byla to blbost. Venku je šílená zima. A hnusně. Jako že fakt strašně hnusně,“ zatřásla se. „Určitě jsem přišla o všechny prsty.“

Držel jsem ji v náručí dál, přestože její studené nohy se pokoušely vysát z mého těla snad všechno teplo. Jako by mi záleželo na nějakých studených nohách. Jako by mi záleželo ještě na něčem jiném krom toho, že Aza je v mojí posteli. Ještě teď, po roce, tomu pokaždé nemůžu uvěřit. Celé ty roky jsem ji zoufale, tiše a tajně miloval. Celé ty roky jsem nevěděl. Přitiskla mi chodidla ke kotníkům.

„Neboj, prsty ti pořád ještě zůstaly,“ ujistil jsem ji. Ucítil jsem, jak se mi usmívá do kůže na krku. Zavrtala se ke mně ještě blíže. Políbil jsem ji. Na čelo, na nos i na ústa. Pak jsem jí přejel rukou po zádech a vnímal dobře známé obrysy ramen, lopatek i žeber. Kostí pod její kůží se nikdy nezměnily. Jiné tělo, stejná dívka, stejný hlas.

Stejná Aza.

Tak proč jsem pořád tak nervózní? Nejspíš proto, že jsem si udělal seznam plus minus padesáti různých strašných možností, co by se mohlo stát, a pořád čekám, že k nim dojde. Na prvním místě je to, že se z oblohy najednou spustí kotvy a dolů po nich sleze bojová jednotka, která Azu odtáhne zpět do Magonie.

Možná všichni tráví hodně času obavami, že ztratí lásku svého života. Možná tak žije většina lidí a jen to není poznat.

Jasně že ne všichni schovávají pod kůží mimozemšťana, ale něco skrývají všichni. Snažím se sám sebe přesvědčit, že být takhle paranoidní je normální, ale stejně mám pořád pocit, jako bych stál s foťákem na kraji útesu a měl každou chvíli objevit Niagarské vodopády.

Tím neříkám, že jinak nejsem v pohodě. Posledních pár měsíců jsem si na *pí* vzpomněl jen párkrát, hlavně díky lepší medicaci. Ty nové prášky na úzkost mi zabírají líp, takže už netrávím polovinu všech dní uvězněný v nekonečném kruhu odříkávání nekonečného čísla. Jinak se můj mozek ale nezměnil, takže potřebuju mít zmapované všechny rizikové možnosti a naplánované, jak se jim vyhnout.

Dřív jsem žil s tím, že jediná holka, kterou budu kdy milovat, může umřít doslova každou chvíli.

Teď mám naději. Naděje je ovšem poněkud problematická.

Naděje je to s křídly, jak říká Emily Dickinsonová v *mojí hlavě, co hnízdí uvnitř nás a pěje píseň beze slov a stále zvedá hlas*.

No jo, *to s křídly*. Chci doufat, že se mi všechna křídla vyhnou. Nechci žádná křídla ani peří ani cokoli, co s tím souvisí už nikdy vidět.

Když jsme se loni vrátili ze Špicberků, zkoušel jsem najmout někoho, kdo by hlídal Azin dům. Chtěl jsem jí zajistit ochranu a dohled, jenže by to stálo zhruba tři a půl tisíce dolarů denně. Nekecám. I kdybych si najal jenom nějakou druhořadou agenturu, takovou, kterou najímáte, když chcete zjistit, jestli vám nezahýbá manžel nebo vám někdo nekrade peníze z kasy. Takže TO bylo zjevně nemožné. Proto jsem musel vymyslet jiná opatření.

No a právě kvůli těm poslední dobou nespím.

Teoretická matematika pracuje s jedním konceptem, kterému se říká *hrášek a sluníčko*. S paradoxem Stefana Banacha a Alfreda Tarského, chcete-li oficiální název. V podstatě jde o takovou myšlenku, že molekuly něčeho tak malého, jako je hrášek, jde reorganizovat do velikosti něčeho, jako je Slunce, nebo naopak. Že vesmír je elastický.

Aza je elastická.

Chci ji svírat v rukách jako to semeno hrachu, jenže existují síly, které z ní chtějí udělat Slunce.

Podíval jsem se na hodiny. Půlnoc. Vytáhl jsem krabičku sirek. „Zavři oči,“ poručil jsem jí.

Poslechla, ačkoli mě předtím zpražila svým typickým pohledem, který říkal, že Azu Ray namůžu nikdy ničím překvapit, protože *haló*, dávno ví všechno o všem.

Ale tentokrát ne.

„Podrž to,“ řekl jsem a dal jí jednu věc do rukou. „Nad podlahou, ne nad postelí.“

Pak jsem škrtl a hned se ozvalo prskání a syčení. „Můžeš otevřít.“

Když je otevřela, uviděla, že v rukách drží prskavku ve tvaru ampersandu.

„Všechno nejlepší, Azo Ray,“ popřál jsem jí.

Z prskavky odletovaly do tmy malá &. Z pohledu na její tvář jsem vyčetl, že jsem se trefil do černého.

&, přesně po tom jsem toužil. Po více &, &, &.

Pak jsem Aze podal malý balíček. Otevřela ho. Kompas. Vážně dobrý kompas, s rytinou malé okřídlené lodi. Když jde o narozeniny, nejsem žádný troškař.

„Dá se s ním orientovat všemi směry.“

„Všemi?“

„Měl by fungovat tady dole i tam nahoře,“ vysvětlil jsem. „Jenom pro jistotu.“ Uprostřed ciferníku byl otáčivý kruh, na kterém byly šipky směřující do všech možných stran.

Namířila ho na mě.

A usmála se. „To jako vážně, Jasone?“

No jo. Možná jsem do něj nechal nainstalovat pár high-tech

funkcí. Možná že sever na něm není ve skutečnosti sever, ale *já*, pořád.

Dalo to práci.

Musel jsem si nechat pod kůži implantovat jeden takový maličkátý senzor.

Já vím, já vím. Dal jsem se všanc neotestované superhacker-ské supertechnologii. Ale jakmile jsem zjistil, že je něco takového možné, mohl jsem vůbec odolat? Pročetl jsem všechny nelegální zdroje a byl jsem ochoten za to zaplatit. Už to jde udělat, jen se to ještě nedostalo do povědomí širší veřejnosti.

„Jenom pro jistotu,“ zopakoval jsem. Podívala se na mě. I v té tmě se na mě její ohnivě podbarvené oči smály.

„Kam si myslíš, že se chystám?“ zeptala se mě.

Co kdyby se třeba najednou rozhodla vyrazit si do nebeské modři?

„Nikam, ale člověk nikdy neví. Taky je v něm zabudovaná baterka. A další věci. Je trochu jako takové ty multifunkční nástroje.“

„Takže kdybych se někde potmě ztratila, vždycky můžu namířit kompas na sever, zapnout baterku a najít tě?“

„Přesně tak.“

Projel jsem si v hlavě statistickou pravděpodobnost různých katastrof a statistickou pravděpodobnost lásky. Ztracené lásky, zničené lásky, zamotané lásky, zapovězené lásky. A nakonec i katastrofické lásky. Momentálně se snažím rozhodnout, jestli spolu ty dvě věci vlastně nevyhnutelně a neoddělitelně nesouvisí. Zatím jsem nedospěl k žádnému závěru.

„Takže...“ odkašlal jsem si.

„Takže?“ usmála se Aza.

„Takže, líbí se ti?“

„To si děláš srandu? Jak by se mi mohl nelíbit? V jakém paralelním vesmíru by se mi mohl nelíbit?“

„Protože kdyby se ti nelíbil, můžu ho ještě vrátit,“ řekl jsem a chňapl po něm, ale Aza mi ho hned vyrvala.

„Jak se vrací kompas, který má místo severu naprogramovaného TEBE? Myslíš si snad, že chci, aby tě hledal někdo jiný než já, Jasone?“ usmívala se mi do tváře.

„Možná ne,“ připustil jsem.

Vášnivě mě políbila a přitiskla se ke mně tak blízko, až mezi námi nezůstal ani milimetr. Jako bychom byly dva kusy takové velice neobvyklé skládačky.

Teď trochu optimistických dat, ať nemluvíme pořád jen o těch katastrofických. Moje mámy se pořád ještě bláznivě milují. Je to už roky jejich svobodná každodenní volba, kterou si volí dokonce i tehdy, kdy se jim svět zdá neúnosný. Tak mi to aspoň řekla Carol, když jsem se jí na to před pár měsíci zeptal. Carol není romantička. Carol je realistka. To Eva by mi začala vykládat pohádky o tom, jak vás jen láska může zachránit před temnotou světa. K tomu by se Carol nikdy nesnížila.

„Eva je mi oporou,“ pověděla mi. „Dokonce i když jsem zavřená v nemocnici třeba dvacet hodin denně, dokonce i když jsou na tom moji pacienti tak špatně, že mám pocit, že selhávám, a zároveň si musím dělat starosti ještě s tebou...“

Doprovodila to významným pohledem, který jsem ignoroval. Nemůžu si dělat starosti ještě s tím, že si o mě dělají starosti mámy, když si musím dělat starosti s osudem světa a hlavně s osudem Azy.

„Umí mě strašně naštvat. A já zas umím strašně naštvat ji. Ale pořád ještě jsme spolu. Na celém světě pro nás není nikdo lepší, řekla bych.“

Samozřejmě mi to všechno Carol povídala, aniž by měla nejmenší tušení o tom, co se poslední dobou stalo.

Tenhle vesmír je o volbách. Aza si zvolila mě. Už před rokem, ale pořád tu ještě je, pořád si volí mě a leze do mého okna i uprostřed temné mrazivé noci.

Začala tichounce zpívat kousek nějaké magonijské písně. A v mém pokoji se najednou objevila malá hvězdička. Uprostřed modrá, kolem okrajů červená. Zářila tak jasně, že jsem se na ni skoro ani nedokázal dívat, jenže se na ni chci dívat už navěky.

Vzal jsem telefon a začal si Azin zpěv, kterým stvořila ve vzduchu hvězdu, nahrávat. Dělán si totiž databázi jejích písní, které ovládají vzduch, přehled způsobů, jak prostřednictvím zvuku Magoňané ovládají hmotu.

Může vám to znít šíleně, ale o tom, že hodně vysoký tón může roztrítit sklo, už jste slyšeli. Jistým druhem hlasitého tónu, který vytlačuje všechn kyslík z okolního vzduchu, můžete třeba uhasit požár. To je fakt.

V tu chvíli ještě Azin zpěv neotřásal samými základy světa. Dával jen vzniknout malé hvězdě v mém pokoji. Zpívá čím dál líp a učí se své písně ovládat.

„Proč se ti tak líbí?“ zeptala se mě.

„Protože tě miluju, ty blázne,“ odpověděl jsem.

Přejela mi rukou kolem pasu a znovu mě políbila. Po chvíli jsem ji začal líbat taky. Zkusil jsem chvíli žít jen pro tu chvíli. Ukázalo se, že to svedu.

„Taky tě miluju, ty blázne,“ zašeptala.

Převalil jsem ji na záda, abych ji měl pod sebou. Cítil jsem její lokty, žebra i pánev. Cítil jsem kouř z prskavky ve tvaru ampersandu, kterou jsem jí dal. A ve světle magonijské hvězdy, kterou vyzpívala, jsem jí viděl do tváře.

Políbil jsem ji, tu dívku, která mi patří jenom nějakým zá-
zrakem. Ležel jsem zády k hvězdičce nad námi.

Už jsem se chtěl dívat jen na Azu a snažil se zapomenout, že
možná patří někam jinam než ke mně.

KAPITOLA 3

{AZA}

První hodiny svého sedmnáctého roku jsem tedy strávila vedle člověka, kterého miluju víc než kohokoli jiného ve vesmíru.

Říkám to s plným vědomím toho, jak je vesmír vlastně veliký. Zním jeho možnosti. Tam venku je celé nebe plné hvězdné mapy myslí a křídel.

Jason je jediný, který na mně vždycky věřil úplně všemu, aniž bych ho o tom musela přesvědčovat. Jediný, kdo mě slyšel. Jediný, kdo stál při mně už od té doby, co nám bylo pět, a nikdy mě neopustil.

Držel mě za ruku, když jsem umřela. Držel mě za ruku, když jsem si ani nebyla jistá, že vůbec stojím za vzkříšení, když jsem se cítila jako mimozemšťan, jako ztracená pěvkyně, která právě málem zahubila celé lidstvo.

Stál při mně téměř od samého začátku a bude stát při mně i na samém konci, ať už to bude kdykoli a kdekoli.

Vzpomněla jsem si na Heyward. Nechtěla jsem na ni myslet. Nechtěla jsem myslet na to, co se možná začínalo dít. Chtěla

jsem se soustředit jen na tu chvíli.

Jason & Aza.

Prostě jen [{{{ }}] & [{{{ }}]

Je to jednoduché, prostě jen &.

Až na to, že to vůbec není jednoduché.

Nic není jednoduché.

Pokusila jsem se uvolnit tak, že jsem přitiskla tvář k Jasonovu rameni, k jeho kůži. Líbilo se mi dívat se jen do vnitřní strany mých víček.

Mohla bych předstírat, že jsem se v jeho posteli ocitla jen nevinnou náhodou a že mám v úmyslu se s ním jen držet za ruce a tak usnout, ale copak by tomu někdo uvěřil? V žilách nám oběma koluje rudá krev – nebo modrá, ach jo, to je jedno. Magoňanka s indigově tmavou krví a Jason Kerwin.

Tím jsem chtěla říct, že spolu už několik měsíců spíme. Sex není takový, jak si člověk představuje, když o něm slyší a myslí si, že to je JEDINÁ KATEGORIE na světě.

Je jen *jednou* z mnoha jediných (v protikladu s *jedinou kategorií samoty*, kam jsem dřív řadila samu sebe, protože všichni víme, že si dost potrpím na drama).

Myslela jsem, že láska + sex = pocit takového elektrizujícího rauše, směs popových písniček, velkých básníků, šimrání v podbřišku, vánočního rána s ruměncem ve tváři a nového muzea plného dříve neodhalených exponátů létajícího hmyzu. Ve skutečnosti sex ale nevypadal jako žádný triumf, tedy poprvé. Ani jeden jsme s ním neměli žádné předchozí reálné zkušenosti. V sexu se nedá naučit jednu úžasnou poučku a na základě té pak předstírat, že o něm víte všechno, nebo se to aspoň nedá udělat tak, aby to zaručovalo, že si ho užijí obě zúčastněné strany.

Nevěděla jsem o něm vůbec nic a Jason taky ne. Takže řekně-

me, že poprvé, před šesti měsíci, to nebyl zas až takový zázrak.

Oba jsme byli nervózní.

A samé *au* (to hlavně já).

Ale on nakonec taky, protože jsem byla až TAK nervózní, že jsem se ohnala rukou a praštila ho vší silou do nosu (už zase, chudák jeho nos) a pak jsme byli oba samé PROMIŇ, FAKT PROMIŇ, BOŽE, MOC SE TI OMLOUVÁM.

Tak předně sex není bez rizika. Já se navíc musela bát, že na Jasona čeká nějaké mimozemské překvapení. Nečekalo. Celé to proběhlo typicky divně a nejistě. Aspoň předpokládám, že typicky. Nevím to jistě, ale i přes všechny ty filmy pro teenagery, které kdy kdo natočil, s tím ve skutečnosti nikdo nezačíná ve světle svíček a v posteli poseté okvětními lístky růží. A kdyby ano, tak by to stejně nejspíš celé proběhlo nešikovně a rozpačitě.

Když jsme to zkusili podruhé, oba jsme nakonec vzali zpátečku a kladli si otázky ohledně vesmíru, protože jsme nechápali, co jsme udělali jinak.

Zafungovalo to. Bylo to jako náhodný zázrak, který už se nebude nikdy opakovat.

A potřetí? SNAHA + STUDIUM = ÚSPĚCH. To očekávané jiskření, život toho druhého ve vašich rukách uprostřed noci, jakoby nic. Vím, jak to zní, ale někdy to tak prostě je.

Sex není pokaždé kouzelný. To je lež. Někdy je bez ohledu na vzájemnou lásku a přitažlivost spíš jako jízda na kole s píchlou duší.

Někdy tak někam dojedete.

A někdy...

Někdy při tom myslím na zpívání.

Což není to samé, to NE, ale vlastně, nakonec to je tak tro-

chu ten samý pocit.

Zvlášť zpívání s Dáiem. To bylo snadné. Náš zpěv dokázal rozechvět celou oblohu. Dokázal zvednout hladinu oceánů.

A na rozdíl od milování náš zpěv nikdy nějakým nedopatřením neskončil žádnou dlouhou trapnou debatou o tom, že TŘEBA TOHLE SE URČITĚ NIKDY NESTALO, ale co třeba ta legendární hmota, která padá z nebe na zem už nejmíň od čtrnáctého století, které se říká hvězdné želé?

Nekoherentní věta. Promiňte. Byl to jediný způsob, jakým jsem to ze sebe dokázala dostat.

Hvězdné želé, to jako vážně?! Ne, nikdo jménem Jason Kerwin by nikdy nezačal mluvit o něčem tak strašně nepřítažlivém BĚHEM TOHO, CO SE POKOUŠEL SE MNOU VYSPAT. A já určitě nikdy nemusela všeho nechat, abych se mohla připojit k internetu a vyhledat si to, protože dobrý bože. Hvězdné želé???

No jo.

Ukázalo se, že hvězdné želé jsou takové malé kapky náhodně seskupených, pravděpodobně jedovatých bakterií, které jsou v ovzduší a které zjevně k činnosti probere akorát déšť. To se pak seskupí a spadnou na zem v podobě takové divné rosolovité hmoty.

Říká se jí i jinak. Astrální želé, slyšel jste o něm někdo? Protože to už zní romanticky, ne?

Nebo pokud umíte velšsky, což já ne, ale Jason samozřejmě ano, *pwdre ser*. Latinsky, což Jason taky umí, se to řekne *stella terrae*, pozemská hvězda.

Existuje dokonce jedna odporná teorie, podle které jsou padající hvězdy jakýmsi spermatem, které má oplodnit vajíčka planet, a tady umírám, protože v tom případě by hvězdné želé

bylo... No, prostě přesně to, jak to zní.

A co nějaká další strašná teorie?

Jason vedle mě otevřel oči.

„Přestaň už konečně přemýšlet, Azo,“ zívá ospale. „Cítím, jak přemýšlíš.“

„To nejde,“ zamumlala jsem. „Jsem stvořená z myšlenek.“

Tak Jason vymyslel, jak to udělat, abych přemýšlet přestala aspoň na chvílku, když už to nemohl zastavit úplně. A že to vymyslel dobře, protože to vůbec nepřipomínalo jízdu na kole s píchlou duší.

Možná je láska přesně taková. Neznám žádnou její jinou podobu. Snažím se nemyslet na tu její podobu, kdy se něco hodně hodně pokazí a my zůstaneme naživu, ale ne spolu.

I když se líbáme, dělám si starosti.

Se zpíváním.

S Heyward.

Samé starosti a starosti.

Když jsem se pak o půl šesté ráno pokoušela vyplížit nepozorovaně z jeho domu, vrazila jsem přímo do jeho mámy. Eva seděla na schodech u vchodových dveří a popíjela kafe. Aspoň to nebyla Carol, Jasonova druhá máma, která je daleko hlubokomyslnější. Eva je s nevyhnutelností toho, že její syn bude mít holku, daleko víc smířená.

Usmála se na mě tím svým dokonale potutelným úsměvem, který byste ani zdaleka nehledali na tváři číkoli mámy. Má šedé oči, tmavě hnědou kůži a dredy, které nosí na spoustu způsobů v závislosti na tom, co právě dělá, ať už hovoří ve Společnosti národů, nebo přehazuje kompost, v teplákách nebo v kostýmku. Má tak rozsáhlé znalosti, že vědci si z ní oněměle sedají na

zadek. Ale lidé, kteří ji neznají, předpokládají, že je jen úžasnou zahradnicí spíš než expertkou přes geneticky modifikované rostliny, rostlinné epidemie a světovou strategii pro boj s hladomorem, kromě jiného.

Jasonovi nespadl jeho mozek do klína jen tak z čistého nebe. Eva zpravidla kohokoli, kdo ji podcení, ubije fakty, načež ho podaruje bio dýní, čímž ho ještě víc zmate. Kerwinovic zahrada je totiž legendární.

„Takže tys tu byla přes noc, Beth?“ zeptala se jakoby nic Eva. A já se jakoby nic nezmohla ani na slovo.

Nestrávila jsem v Jasonově posteli celou noc. Vlastně jsem v ní nestrávila ani KOUSEK noci, jen pár brzkých ranních hodin. Jenže z Evina pohledu bylo jasné, že mě čeká rozhovor s velkým R.

„Kondomy?“ nadhodila a já se pod svou maskou celá otrásla. Copak neslyšela o tom, že rodiče mají při takových rozhovorech sáhnout k eufemismu a bavit se o *ochraně*?

„Jasně,“ vyhrkla jsem. „Rozhodně, kondomy, šprcky a tak dál a tak dál A! TAK! DÁL!“

Eva na mě zírala o trochu déle než obvykle. Došlo mi, že jsem jí právě odpověděla tak, jak by to udělala Aza Ray. Tak jsem se rychle vrátila ke svému britskému přízvuku, který od svého návratu používám.

„Chci říct, gumu rozhodně používáme, takže...“

Ach Bože. Vážně jsem to řekla? Vážně jsem řekla tohle? Kde se to ve mně vůbec vzalo? Proč bych použila zrovna tohle slovo?! Proč bych v hlavě dolovala vzpomínky na britský slang používaný v souvislosti s ochranou před nechtěným těhotenstvím a přišla zrovna s *tímhle*?

Eva přikývla. Zpražila mě pohledem, který jednoznačně

říkal: *Porušila jsi zásadu používání eufemismů, drahá synáčkova holčičko, takže teď tě čekají další otázky.*

Ne že by u nich doma ve skříni na chodbě nestála už CELÉ ROKY obří plechovka plná kondomů, kterou pravidelně kontrolují, a snaží se to utajit tak moc, že když jsme spolu s Jasonem začali spát, na jejich zásobu jsme ani nesáhli a raději jsme si tajně přes internet koupili vlastní.

„*Gumu?*“ zvedla Eva obočí. „Nepotřebuješ si přece jen něco vyjasnit, holčičko? Protože to zní spíš jako název nějaké hudební skupiny než metoda ochrany před neplánovaným početím.“

Bylo po mně.

Eva na mě zírala a čekala na nějakou skutečnou odpověď.

„Používáme tuny, TUNY ochrany,“ ujistila jsem ji. Špatně jsem zvolila slova. Doufala jsem, že můj nevinný úsměv bude působit přesvědčivě, ale ten nejspíš ještě žádného rodiče nikdy nepřesvědčil. „Žádné nechtěné děti nebudou!“

Mohli jsme mít rodiče, kteří by z toho udělali hrozné drama. Ale ti naši se nejspíš rozhodli, že je lepší, když spolu spíme doma než například v oranžovém Fordu Camaro jistého člověka.

„Ani náhodou,“ řekla Eva. Zněla úplně stejně jako Jason.

„Ani náhodou,“ zopakovala jsem po ní.

Pak mi podezíravě připila svým hrnkem kávy a já zamířila domů. Cestou jsem Jasonovi napsala esemesku.

Podle očekávání mi odepsal v zoufalém duchu: *VYSLÝCHAJÍ MĚ TU UŽ OBĚ. DOSTÁVÁM DETAILNÍ PŘEDNÁŠKU O SEXU A VŠEM SOUVISEJÍCÍM, S POZNÁMKAMI POD ČAROU A SEZNAMEM DOPORUČENÉ LITERATURY.*

Na vteřinu jsme byli jako dva úplně normální lidi, co se

úplně normálně milují a které jejich rodiče úplně normálně podezírají z hříchu. Taková situace má jasně daná pravidla. Oba jsme klidnější, když se máme čeho chytit.

Před naším domem jsem se naposledy podívala na oblohu. Přestože bylo výročí narození a smrti Azy Ray Boylové, nic nenasvědčovalo tomu, že by se tenhle den měl nějak vymykat.

Tak proč každičkový nerv v mém těle křičel, že se něco brzy změní?

KAPITOLA 4

{JASON}

Než jsem nastartoval auto, abych mohl Azu a Eli vyzvednout a odvézt do školy, zkontroloval jsem ještě pomocí svojí aplikace pro sledování anomálií počasí stav na nebi. Tam nahoře se nic nedělo, nebo aspoň nic, o čem by se mě telefon obtěžoval informovat. Přesto jsem byl jako na trní. Vůbec jsem neměl pocit, že by ten den měl mít někdo narozeniny.

Tím chci říct, že vlastně ano.

Každé Aziny narozeniny jsou jako začátek odpočtu nějaké katastrofy. Každý rok dělám výzdobu a peču dort. Vzpomínám si na jediné její narozeniny, kdy jsem nic nevěděl, a proto jsem měl ještě nějakou naději. Ty úplně první, to nám bylo pět. Když nám bylo šest, věděl jsem už o smrti a o tom, že se mi Azu pokusí ukrást. V sedmi už jsem začal s psaním svého seznamu omluv. A při patnáctých narozeninách měl už čtyřicet stran. Ne že bych jí ho kdy přečetl. Ne že by o něm někdy věděla.

Ne že bych celé ty roky veselou náladu na jejích oslavách jen

nepředstíral a po návratu domů pak neprocházel celý internet, jestli někdo nenašel způsob, jak vyléčit někoho nevyléčitelně nemocného.

Z určitého úhlu pohledu lze fakt, že teď už mě stresuje jenom počasí, považovat za zlepšení. Strávil jsem hodiny pročítáním starých časopisů a porovnával je s lékařskými výzkumy a záznamy o různých anomáliích a lidských zrudách. Se všemi těmi hroznými věcmi, které se staly lidem, kteří měli tu smůlu, že se narodili jedineční, zvláštní a nevysvětlitelní.

Aza je samozřejmě vysoce převyšuje ve všech směrech. Jsou věci, které bych raději nevěděl. Třeba to, že magonijské lodi občas někdo stáhne z nebe, že někde v poušti existují tajné vládní laboratoře, kde se provádí pokusy a těla Magoňanů tam porcují ve jménu vědy. Soudě podle Azina vyprávění mnohé z nich nejspíš z lodí shodili jen kvůli tomu, že je bylo potřeba taky žít. A to mi láme srdce.

Před Magonií nemívala Aza žádný režim loučení. Teď ale jako by měla ve tváři neustále vepsané preventivní sbohem. Myslí si, že mě oblafla, ale já vím, že to tak dělá pro jistotu. Možná je neustále jen deset minut od toho, aby popadla lano vedoucí do nebe a vyšplhala po něm pryč.

A přiznávám, že jsou další věci, které mě znervózňují. Myšlenky, které nedokážu setřást.

Když vám holka, kterou milujete, řekne něco ve smyslu jako *jo, jasně, tenhle Dái mi byl odjakživa souzený jako osudový partner, životní i pěvecký*, tak se z toho jen tak neotřepete. Normálně nejsem žárlivý, ale...

Tak fajn, žárlím úplně strašně, dokonce i když Azu držím v náručí.

Zal a Dái ji chtějí mít tam nahoře. A já tady dole.

A Aza?

Ta chce úplně všechno.

Ale co když na ni všechno čeká jinde?

„Vypadáš dost divně,“ poznamenala Eli, jakmile nasedla do auta. „Aza šla pěšky. Máš zpoždění.“

„Ty vypadáš taky dost divně,“ opáčil jsem. Eli si jen odfrkla.

„Prosím tě. Na tomhle není nic divného.“

Měla na sobě dokonale vyžehlenou uniformu, všechny knoflíčky zapnuté. Jako by s tou věčně neupravenou Azou-Beth nebyla vůbec příbuzná, ačkoli ve skutečnosti je, až na to, že vlastně není. Jsou sestry. Jen trochu zvláštní sestry.

„Dnešek není jen další obyčejný den,“ připomněl jsem jí.

Pochopila mě. Eli byla se mnou v poslední den Azina života, byla v té sanitce, až do poslední chvíle. Byla se mnou i na Azině pohřbu. Přesně před tři sta šedesáti pěti dny jsem mířil do školy ve vypůjčeném aligátovém kostýmu a Eli na sobě měla zmačkané černé oblečení a ostříhané vlasy a oba dva jsme měli zlomená srdce.

Eli pokrčila rameny a položila mi ruku na rameno, protože ve skutečnosti má dobré srdce. Pak se mi podívala do očí.

„Musíme jít dál,“ řekla mi. „Když jde o něco rozumného, není cesty zpět. My se nehroučíme, Jasone.“

Otočil jsem se k ní a tiše zíral. Znělo to, jako by propadla četbě psychologických populárně naučných příruček o svépomoci. Znovu jen pokrčila rameny.

„Jóga,“ vysvětlila mi. „A meditace. A tai-či. A terapeut. O Magonii sice nesmím říct ani slovo, ale co. Abych se vyrovnala s tímhle, balet ani gymnastika už mi nestačily. Musela jsem začít něco dělat, abych celé dny jen nezírala do nebe. Takový problém tady určitě nikdo jiný nemá, tím jsem si jistá.“

S těmi slovy mi věnovala svou vlastní verzi významného pohledu. To nebylo fér.

„Našla jsem si nové fitko. Třeba bys tam někdy chtěl zajít se mnou. Jako že by ses zvedl od počítače a vylezl taky někdy na sluníčko. Jako že bys na chvíli přestal přemýšlet, občas třeba dokonce na deset minut.“

Nevím přesně, jak se stalo, že jsem skončil jako kamarád mladší sestry svojí přítelkyně, až na to, že ona jediná pochopila ztrátu a návrat Azy. S nikým jiným o tom mluvit nemůžu. Její rodiče jsou na to až příliš citliví a zbytek světa o tom nemá ponětí. Mezi mnou a Eli se vytvořilo pouto přeživších. Kdy si ale přisvojila právo vyčítat mi, že pořád jen sedím doma? „Vypadáš fakt strašně. A bledě,“ pokračovala.

„Bledě?“

„Myslela jsem, že s tebou zkusím mluvit tvou řečí. Dneska fakticky vidím, jak ti vytéká mozek z uší. Řeknu ti, nevypadá to dobře. Taky ti na čele přibyly vrásky. Ještě před třemi měsíci jsi je neměl. Vypadáš fakt hoodně staře. A chováš se jako něčí táta.“

Povzdechl jsem si. Dojeli jsme na parkoviště.

„Proč šla Aza dneska pěšky?“ zeptal jsem se nakonec.

„Má nervy z narozenin. Ani jeden z vás na tom není dobře. Ale budete se muset sebrat. Pak bude dort a svíčky a je důležité, aby to byla krása. Ne kvůli tobě, kvůli našim. Vím, že sestru miluješ, ale to nejsi jediný. Nemůžeš se o ni celé dny jenom bát. To by ji začalo dusit.“

Z té volby slov mi přešel mráz po zádech.

„Tak to neřekla, nebo ano?“

„Máš být její kluk, ne její bodyguard. Tak se dej konečně dohromady.“

S tím vystoupila a zamířila do školy. Já zůstal ještě chvíli sedět.

Mám právo dělat si starosti. Technicky vzato, Aza pořád ještě umírá. Jen jiným způsobem. Chodí v neustále se rozpadající ochranné kůži, kterou sebrala na jedné magonijské lodi, a kdo ví, čemu nebo komu měla původně sloužit? Beth Marchonová, dívka, za kterou se Aza od minulého roku vydává, je studentka, která do Ameriky přijela na výměnný pobyt z Londýna a má žít v Boylovic domácnosti následujících pár let. Ten odkaz na *Malé ženy* je záměrný. Aza se totiž rozhodla, že Beth Marchonová, která zesnula předčasně, přikrytá dekou, kterou nechtěla, by měla dostat ještě jednu šanci na život. A tak si to teď Beth Marchonová mašíruje světem dál.

A pokud by Beth náhodou měla podobný hlas jako jistá zesnulá dívka, Aza Ray Boylová, britský přízvuk to zamaskuje. Jsou mezi nimi i jiné, dost podstatné rozdíly. Aza Ray Boylová bývala bledá jako stěna a její pleť měla namodralý nádech. To Beth Marchonová má pleť hnědou. To vedlo k tomu, že minulý rok byl plný keců, které se člověk může doslechnout opravdu jen tady na zemi. Některým reakcím se mi ani nechtělo věřit.

Nebylo příjemné si potvrdit, že určití lidé stále ještě vidí některé věci stejně. Zejména proto, že jsem si dělal tak trochu naděje, že by společnost někoho z Magonie třeba dokázala přijmout. Ale kdepak. Společnost zatím nedokáže přijmout ani lidi, kteří pocházejí ze *země*.

Dočkali jsme se i mnoha poznámek ohledně toho, že spolu chodíme. Žádnou z nich bych sice nemohl označit za klasicky rasistickou, ale ty předsudky tam jednoznačně jsou. To vycítíte. Připomínám, že jsem nevyrůstal ve vakuu. Eva je černoška. A když jsem s ní jako malý chodil na procházky, řekněme...

Řekněme, že jsem si myslel, že svět se od té doby změnil k lepšímu. Taky bych rád připomněl, že nevím, která z mých matek je mou biologickou matkou. Může to být jak Eva, tak Carol. Odstín mojí pleti je totiž takový střední. Moje mámy jsou úžasné, berou člověku dech, bez legrace. Nezajímá je, co si lidi myslí. Dělají věci po svém. A já taky.

Ne že by historie byla plná dokonalých příkladů, jak žít. Tak proč si nevymyslet nějaký nový způsob?

To samé platí pro Magonii. Spousta věcí na zemi i tam je naprosto špatně. Třeba to, že rostráti jsou v podstatě otroky Magoňanů. A pak jsem tu já, který si láme hlavu s tím, jak to všechno napravit. Na vědecké úrovni. I na každodenní úrovni.

Bože. Zjevně mám dnes mozek v maximální pohotovosti.

A nejenom to. Najednou jsem si uvědomil, že bych měl už pohotově vyrazit *do školy*. Rychle jsem se vydal dovnitř. Na chodbě jsem potkal různé lidi, jejichž pohledy dávaly jasně najevo, že se mi rozhodně nedaří nic skrývat.

Pak jsem prošel kolem profesora Grimma, který mě bedlivě sledoval už od té doby, co do mě před rokem uhodil blesk. Osobně dávám přednost menší pozornosti.

„Jasone,“ oslovil mě. „Nemysli si, že si tě v tom autě nikdo nevyšiml. Dnes tě nechám jít, ale je to naposled. Není ti něco?“

Jak to, že mu nic neunikne?

„Ne, není,“ odpověděl jsem, ačkoli vlastně...

Eli měla možná pravdu. Sezením v autě a dumáním nad problémy světa jsem zmeškal celé dvě vyučovací hodiny. Přestal jsem vnímat čas.

Jakmile jsem vešel do třídy, rozhlédl jsem se po Aze. Seděla tři lavice za mnou jako Beth. Zjistil jsem, že nemám ponětí, co se jí honí v hlavě.

Vypadala šťastně. Ale ne tak, jako kdyby myslela na mě.

Já na ni ale taky nemyslel, ne? Přemýšlel jsem o všem ostatním na nebi, na souši i na moři. O problémech na všech úrovních. A o tom, že nevím, jak je vyřešit.

Takže jsme si kvit?

Aza zírala do prázdna.

A já zíral na ni.

Zachytil jsem v její tváři záchvěv výrazu. Maličko svrážila čelo a zadívala se kamsi do daleka. Napadlo mě, jestli nerozmlouvá s Caruem, svým ptákem srdce, nebo jestli ji třeba nebolí hlava. Nebo že by přemýšlela, jak se dostat zpět do svého nebeského království?

Jsi paranoidní, Jasone. Paranoidní.

Přesunul jsem svou pozornost ke svým soukromým statistikám ohledně nápravy vztahů mezi zemí a Magonií. Stále ještě pracuji i s těmi starými daty o vzdušných lodích, stovkami let zpráv o výkyvech počasí a klimatických změnách, s informacemi popsány v knihách o zázracích ze čtrnáctého století včetně těch pasáží, které popisují pršící listí a větvičky. To všechno porovnávám s aktivitou lidí na zemi.

Co třeba superrostliny? Nenarazil jsem na žádnou zázračnou plodinu, která by dokázala zajistit hojnost pro všechny na zemi i tam nahoře, ne bez velkých rizik.

Procházel jsem to všechno v hlavě v abecedním pořádku. Banány, geneticky modifikované potraviny, katastrofické účinky chemikálií, Magonii, mandle (k jejich pěstování je třeba příliš mnoho vody), mrazivé bouře, odpadkové skvrny v oceánech, ozón, paraziti, pesticidy, prach, ropné skvrny, rozšiřování pouští, sucho, vlny veder, vysychání půdy, vzdušné víry. V mojí abecedě možných katastrof je ještě spousta kategorií. Co kdyby

došlo ke všem najednou? Co kdyby Magoňané náhle přestali vytvářet počasí?

Pokusil jsem se od sebe oddělit čistě pozemské a čistě magonijské elementy a vyhodnotit, kdo všechno může o Magonii něco tušit. Za všechny ty roky rozhodně byli tací, kteří přišli na to, že existuje.

Třeba onehdy, když z nebe padalo cosi, co se dočkalo označení andělské vlásky. Jednalo se o spršku lesklých vláken, které vypadaly jako kousky filmové pásky. Oficiální verze zní, že se jednalo o protiradarový *chaff*, nebo chcete-li *plevy*, které vypustil nějaký vojenský letoun za účelem oklamání radaru. Vytvářejí totiž na radarových snímcích falešné odrazy srážek.

Jenže podle Azy něco podobného dělají i magonijské lodě. Vytvoří kolem sebe mrak z drobných předmětů, aby se maskovaly. Funguje to jako kamufláž. Až na to, že tu mají mít na starost rostráti a kanvři, ne nějaké přepršky lesklých aluminiových vláken. Představil jsem si, jaké by asi bylo stát v takovém dešti. Jaké by to bylo, kdyby na mě dopadaly kamuflážní konfety.

Na světě je daleko víc skrytých věcí, než byste čekali. Jsou zamaskované všem na očích.

Znovu jsem se podíval na Azu. Zrovna něco rychle psala.

Vypadala jako člověk. Vypadala jako moje.

Jako že jí můžu věřit.

Díval jsem se na ni. Její písmo zůstalo stejné jako vždycky, tužku držela stejně jako vždycky a měla narozeniny.

Kéž by existovala nějaká skupina na podporu lidí, kteří chodí s lidmi, co ve skutečnosti nejsou lidé.

To zní fakt hrozně. Jako opak nějaké fakt divné písničky. Ale stejně. Mám takovou vizi. Skupinka kluků, jejichž holky jsou

z Magonie, sedí u kulatého stolu a jeden po druhém si berou slovo...

„Mám strach pokaždé, když je bouřka. Vlastně pokaždé, když zpozoruju nějaký projev počasí. Mám strach pokaždé, když zakašle. Pokaždé, když nebere telefon.“

Jenže žádná taková skupina bohužel neexistuje. Jsem jejím jediným členem. Jenom jeden kluk sedící u stolu úplně sám.

Aza se na mě podívala. Usmála se. A poslala mi vzdušný políbek.

To stačilo, abych už neseděl u toho stolu sám. Aza Ray u něj seděla přímo proti mně.

Dýchej, Jasone. Dýchej dál.

KAPITOLA 5

{AZA}

Navzdory tomu, co jsem řekla Eli, mě už jen samotná myšlenka, že by tu mohla být Heyward, celý den znervózňovala.

Protože pokud tu je, někdo ji musel poslat.

Zal, Dái nebo někdo jiný. Je to nájemná vražedkyně, která se navíc narodila jako Boylová. Pokud se vrátila, jde po mně.

Chci pryč a nechci pryč, chci bojovat a nechci bojovat, stýská se mi po zpívání, stýská se mi po...

Stýská se mi po Magonii. Což mě pěkně štve, ale je to pravda. Nechci, aby se mi po ní stýskalo. Chci, aby byla něčím, po čem už nikdy nezatožím. Jenže.

Šla jsem do školy pěšky, protože jsem chtěla mít klid na to, abych cestou mohla prozkoumat každý stín, nakouknout za každý roh, zjistit, jestli se za nějakým z nich neskrývá Heyward. Neskrývala. Pokud by vyrazila do školy bez maskování, byla by blázen. Její obličej patří mrtvé holce. Rychle by na sebe strhla pozornost.

Dorazila jsem na hodinu dřív a zavolala Carua.